Jordi Amela: ?Barcelona ja no es viu, es pateix?

Política | 16-04-2025 | 15:59

Jordi Amela - © Julián Vásquez / GN

Jordi Amela, nascut a Barcelona fa 57 anys, és empresari en el sector d?esdeveniments i projectes digitals. Des de l?octubre de 2024, exerceix com a president comarcal del Barcelonès d?Aliança Catalana, després de ser escollit en el primer congrés comarcal del partit. Amb una trajectòria vinculada a la formació des dels seus inicis, Amela també ha estat responsable de premsa del partit.

En aquesta entrevista, Amela aborda qüestions clau per a la ciutat de Barcelona, com la seguretat, la gestió de la immigració, les ocupacions il·legals i l?accés a l?habitatge. Defensa una política de ?tolerància zero? amb la delinqüència i les ocupacions, i aposta per una Barcelona que recuperi la seva identitat catalana i la seva dignitat urbana. També critica la gestió actual dels mitjans de comunicació i proposa reformes per garantir una informació lliure de censures.

- Quins són els principals reptes que afronta Barcelona actualment, i com proposa Aliança Catalana abordar-los?

Si preguntem a qualsevol ciutadà, ens dirà que la inseguretat és la principal preocupació. Però també ho és aquesta decadència amb què ens hem acostumat a conviure. Barcelona s?ha convertit en una ciutat bruta, deixada, caòtica i molt lluny del que s?entén per una ciutat
modèlica.

Hem cronificat la deixadesa amb l?excusa que som una ciutat cosmopolita, i la situació ja és insostenible.

Ja no vivim a Barcelona, la patim. I això no pot continuar així. Per afrontar els problemes, primer

cal no tenir deutes ni cadenes que et lliguin les mans. Els partits que avui governen i molts dels que fan veure que fan oposició tenen tants interessos creuats que acaben convertint qualsevol decisió en un acte de malabarisme polític. A Aliança Catalana no tenim cap lligam. Cap quota de silenci. Cap padrí per contentar. Podem anar de cara a barraca, sense excuses ni mitges tintes.

Posaré un exemple molt clar, la brutícia. Com es resol? Doncs netejant bé, de forma constant, amb una gestió seriosa. Cal trepitjar el carrer, detectar els qui embruten, multar-los de manera exemplar i assegurar que aquestes multes es cobrin. I alhora, tornar a parlar de valors a l?escola, perquè això va de respecte col·lectiu. Solucions n?hi ha, només cal aplicar-les sense complexos.

- Com valora la situació de la seguretat a la ciutat, i quines mesures específiques proposa per millorar-la?

En primer lloc, cal que la Guàrdia Urbana disposi de les eines reals per fer la seva feina amb garanties. No pot ser que cada cop més l?Ajuntament els tracti com si fossin figurants a sou, suborninats que un dia serveixen per fer desnonaments televisats i l?endemà per fer de serenos. I en cap dels casos, amb la continuïtat, el suport ni la planificació que exigeix una ciutat com Barcelona.

Perquè l'excusa recurrent de ?no tenim competències en matèria de reincidència? serveix, bàsicament, per tapar la incompetència de qui hauria de prendre decisions. I aquesta desídia no neix dins dels cossos de seguretat, prou que fan. Neix a dalt de tot, dels qui governen amb la mirada posada a no incomodar la "casa mare".

Per tant, des d'Aliança Catalana ho tenim clar, cal dignificar la Guàrdia Urbana. No amb paraules, sinó amb fets. Escoltar-los, saber quines són les seves mancances, coordinar-se amb els Mossos, donar-los confiança, respecte i recursos. I sobretot, augmentar efectius per fer front a les conseqüències de la política de portes obertes que ens ha portat al col·lapse.

Cal seny i ordre. I cal tolerància zero amb la delinqüència. Fins on ens permeti la llei, farem el que calgui perquè a tots aquells que fan de Barcelona un cau de crim i impunitat, se?ls treguin les ganes de viure-hi. Anirem a per totes. Perquè ja n?hi ha prou de fer comèdia.

- En relació amb les ocupacions il·legals, quines polítiques implementaria per protegir els drets dels propietaris?

El tema de les ocupacions passarà a la història com una de les etapes més fosques del bonisme. És un insult directe als drets fonamentals, especialment al dret a la propietat privada, pilar bàsic de qualsevol societat democràtica i justa. L?Administració ha estat incapaç d?afrontar el problema de l?habitatge amb intel·ligència i valentia i ha decidit traspassar el cost i la responsabilitat als ciutadans.

Sí, és cert que Barcelona no pot canviar les lleis de l'Estat. Però sí pot decidir de quin costat es posa. I aquí no hi ha grisos, hi ha bons i dolents. O defenses els propietaris o defenses els que ocupen. Si Aliança Catalana arriba a la batllia, deixarem clar que, en aquesta ciutat, qui decideix ocupar o incomplir els seus compromisos contractuals ho tindrà molt difícil.

També ho tindran complicat aquells que es dediquen a fomentar la il·legalitat repartint manuals i guies per ocupar. Seran perseguits. No per venjança, sinó per justícia.

I als propietaris que siguin víctimes d?una ocupació, els direm clar i català, no esteu sols. Tindreu tot el suport, l?escalf i l?acompanyament institucional de l?Ajuntament. Farem de Barcelona un lloc incòmode per a qui viu fora de la llei, i segur per a qui la respecta. Així de clar. Així de contundent. Així de necessari.

- Quina és la seva opinió sobre la gestió de la immigració a Barcelona, i com afecten les polítiques actuals a la cohesió social?

Directament, a Barcelona no hi ha cap mena de gestió en matèria d?immigració. Cap. És inexistent. Podríem dir, parlant clar, que ?ens ho mengem amb patates?. El famós "volem acollir" ha derivat en un trist "volem recollir", i el resultat és una ciutat saturada i desbordada, no només pels veïns que pateixen una convivència insostenible, sinó també per les mateixes persones nouvingudes, que arriben enganyades, amb una motxilla plena de promeses i una realitat que les esclafa només posar un peu a Barcelona, la ciutat dels somnis.

Ja no ens empassem que obrir els braços per fer-los dormir als jardins o a la vora d?un contenidor sigui cap acció solidària. Això no és acollida, és abandonament. El Parc de la Ciutadella sembla un campament improvisat de refugiats de la misèria. I barris com Sant Antoni han de conviure amb ?caravanes? de carretons, fogonets i grups de gent que malviu al ras, entre la resignació veïnal i el silenci institucional.

I de qui és la culpa? Doncs de qui ha deixat la porta oberta de bat a bat sense saber què fer-ne un cop dins. De qui ha fet bandera del bonisme, però fuig quan toca donar la cara. D?un Ajuntament més preocupat per sortir a la foto de la Copa Amèrica que per saber què passa als seus carrers.

Ni escolten els veïns ni escolten aquells que malviuen. I el més greu és que ho veuen... i no fan res. Cal posar fi a aquesta deixadesa disfressada de progressisme. Cal tornar al sentit comú. I sobretot, cal deixar de normalitzar la misèria com si fos una postal més del paisatge urbà. A Barcelona li cal una sacsejada. I l?haurem de fer nosaltres.

- Com proposa equilibrar la defensa de la identitat catalana amb la integració de les diverses comunitats que conviuen a la ciutat?

No hi ha equilibri que valgui. Qui vulgui viure a Catalunya ha d'integrar-se. Punt. I seria fantàstic que ho fes per convicció, per respecte, per ganes de formar part d?un projecte col·lectiu. Però si no és així, cal que quedi clar, la nostra història, cultura, llengua i identitat no estan en venda ni a debat. Són innegociables.

Barcelona no és una ciutat neutra ni un parc temàtic multicultural on tot s?hi val. És la capital de Catalunya, i això vol dir que ha de respirar catalanitat a cada cantonada, al comerç, als esdeveniments, a les escoles, al carrer. Hem de tornar l?orgull i posar-nos drets per defensar allò que som.

Però perquè ens respectin, primer ens hem de respectar nosaltres. Deixar enrere aquest complex inculcat que ens fa demanar perdó per existir. Som catalans. I si jo me'n vaig a viure fora, entenc que m?hauré d?adaptar, que no podré imposar la meva manera de fer a casa d?un altre. Doncs tampoc acceptarem que ningú vingui a dir-nos com hem de ser.

A qui no li agradi, a qui li faci nosa el català, la cultura d?aquest país o el que representem, que no pateixi, Espanya té moltes ciutats precioses on s?hi pot viure molt bé. Aquí, però, qui vulgui quedar-s?hi, ha de venir a sumar, no a diluir-nos. Ras i curt.

- Quines iniciatives planteja per millorar l'accés a l'habitatge i garantir la seguretat jurídica dels propietaris?

Barcelona està encaixonada entre el mar i la muntanya. I els edificis, per sort o per desgràcia, no poden créixer cap amunt com a Dubai. Així que acceptem-ho d?una vegada, a Barcelona no li falten pisos, li sobra gent.

Fa uns dies, parlant amb el meu fill, em deia que no sabia com fer-s?ho per aconseguir un habitatge a la ciutat. I vaig ser honest, ?Fill, no tens cap obligació de viure a Barcelona?. Ens hem empassat aquest relat que tothom ha de viure a l?Eixample, com si fos un dret sagrat. I sí, Barcelona és cara. Però ho és per una raó molt senzilla, llei d?oferta i demanda. No és cap misteri.

Això vol dir que ens hem de rendir? Ni de bon tros. Però tampoc no resolem res si neguem l?evidència, si no assumim la realitat. Perquè nedar a contracorrent constantment només genera frustració.

Cal que els propietaris puguin llogar amb garanties, que deixin de veure el seu pis com un parany per a okupes o com una font de problemes. Cal que els barcelonins de tota la vida, aquells que han cotitzat, viscut i fet créixer la ciutat, tinguin prioritat. I tant que sí. És una qüestió de justícia, de drets adquirits, no de discriminació.

On és el límit? Quants pisos més hem de construir? I si la solució passa per desmassificar? Perquè potser, abans que fer més pisos, hem de fer que Barcelona sigui vivible. Ara mateix no s?hi viu, s?hi sobreviu. Ens sentim ofegats. Ens hem convertit en vianants dins un decorat per a turistes i forans.

Parlo del turisme de saldo, aquell que baixa del creuer, col·lapsa la Rambla, compra un imant de nevera d?un euro a un ?top manta? i desapareix. I també d?aquells que alimenten els fons voltors llogant a preu d?or pisos que haurien d?estar al servei dels ciutadans.

Cal recuperar el control. Cal posar al mercat habitatges per a barcelonins. Sí, ho repetiré, barcelonins. O és que pel fet d?haver nascut aquí has de tenir menys drets? Prou d?agenollar-nos. Ha arribat l?hora de dir prou. Perquè Barcelona no pot continuar sent una ciutat per tothom? excepte pels que hi hem nascut.

- Com valora el paper dels mitjans de comunicació en la percepció dels problemes de la ciutat, i quines reformes considera necessàries?

Quan un mitjà de comunicació només pot sobreviure gràcies a les subvencions dels partits que manen, deixen de ser mitjans de comunicació per convertir-se en altaveus de propaganda. No informen, adoctrinen. Però no cal ser cap analista per veure-ho. N?hi ha prou amb anar al mercat i preguntar-li a la Sra. María com està Barcelona. Però, si ho mires als mitjans del règim, sembla que visquem a Mònaco.

Aliança Catalana ho té clar, acabar amb les subvencions als mitjans de comunicació és una prioritat. Ho hem dit i ho hem fet a Ripoll. I a Barcelona no serà diferent.

Els recursos públics són massa escassos per seguir engreixant la propaganda. Els necessitem per a seguretat, per a neteja, per a serveis socials, per a la gent. I si fem les coses com cal, guanyarem la confiança dels ciutadans amb fets, no amb titulars comprats.

- Quines estratègies té Aliança Catalana per expandir-se a l'àrea metropolitana de Barcelona i captar nous votants?

Doncs picant molta pedra. I això vol dir canviar la manera de fer campanya. Tradicionalment, els candidats tenen una veritable obsessió perquè se'ls escolti. La nostra obsessió, en canvi, és escoltar. Necessitem trepitjar carrer, parlar amb els veïns, amb el comerç local, amb les forces de seguretat, amb els professionals socials, amb la gent gran, els que
més en saben.

Creiem en una manera de fer política per encàrrec. Els polítics han d?estar al servei dels ciutadans, i no a l?inrevés. Ens hem acostumat a veure polítics inaccessibles que només apareixen quinze dies abans de les eleccions. Aliança Catalana no té professionals de la política, i això és una mancança fantàstica.

El que sí que tenim són persones implicades, especialistes en els seus respectius àmbits professionals, que sumen capacitats i coneixements per convertir-se en una eina infal·lible a l?hora d?afrontar els reptes de la ciutat.

A Barcelona estem creixent molt com a estructura de partit, aprenent a gran velocitat i preparant-nos per assumir la responsabilitat de gestionar la ciutat.

- Com respon a les crítiques que qualifiquen el partit de xenòfob o d'extrema dreta?

Personalment, mai estaria en un partit que se sentís còmode amb cap d?aquestes dues etiquetes. Conec bé els meus companys de viatge i no n?hi ha ni un sol que encaixi en aquest perfil. Són etiquetes fàcils, prefabricades, amb data de caducitat. Qui les fa servir, en algun moment n?ha tret rèdit, sí, però no han sabut veure que també tenen un efecte contrari, a ningú li agrada sentir-se manipulat. Fa massa temps que intenten lobotomitzar la gent.

Però nosaltres no hi entrem. Som un partit d?extrema catalanitat, això sí. I al maig del 2027 quedarà clar que els catalans no som tan babaus com ens volen fer creure. Els farem caure de la cadira.

- Quins són els objectius a curt i llarg termini d'Aliança Catalana al Barcelonès, i com pensa

assolir-los?

Necessitem que el nostre missatge arribi. Necessitem escoltar les inquietuds dels ciutadans i fer-nos càrrec de tot això nosaltres mateixos.Ningú ho farà per nosaltres.

El cordó sanitari encara tiba, però es desintegra de forma natural. Aquells que no es conformen, que es rebel·len, els disidents de la política de fireta, ja saben on mirar per veure la realitat tal com és. Així que, a curt termini, toca pensar en la pròxima parada informativa. A llarg termini, l?objectiu és clar, assolir la batllia de Barcelona i poder travessar la plaça Sant Jaume per saludar la primera presidenta de Catalunya, Sílvia Orriols.

Autor: Redacció